

godt tro, at det forholder sig saaledes; thi selvfolgelig maa der foregaa saamange Forberedelser, dels med Hensyn til den erede Ministers almindelige Fremgangsmaade lige over for Spørgsmaalet om Lærernes Lønning, og dels for at udfinde, hvorledes man skulde bære sig ad for at komme af med disse 300,000 Kr. hvorom der her er Tale, at den Tid mellem Nu og til Efteraaret, da Rigsdagen ordentligvis begynder sine Arbejder, rigelig vil hengaa, inden man vil være i Stand til at bruge en eneste Skilling af dette Bælsb, og det er jo da muligt, at den høitærede Kirke- og Undervisningsminister i denne Mellemtid kan være kommen paa bedre Tanker om Muligheden af at komme overens med Rigsdagen om en Lovgivningsveien at hjælpe paa dette Forhold, ad hvilken Veie man selvfolgelig kan rette mange andre Ulemper og gennemføre Reglerne ganske anderledes i Detail, end man kan gjøre det gennem Finantsloven. Dette er altsaa de Grunde, der have bevæget Udvalgets Flertal til at maatte stille sig saaledes, som det har gjort, hvor gjerne man end havde ønsket, at den høitærede Minister vilde have kunnet vise den samme Tillid til Folkethinget ved at have taget imod dets Forslag, som han ved at gaa ind paa det andet Forslag har vist, at han har til sine Skoleraad. Havde den erede Minister haft denne Tillid, saa forekommer det mig, at der ikke havde været nogen Indvending at gjøre mod vort Forslag, da han forsaavidt er gaaet ind paa Principet, som han har erkjendt Nødvendigheden af Statens Tilflugt til utilstrækkelig Lønnede Lærere og Lærerinder.

Der foreligger et andet Forslag, som ogsaa er kommet til Behandling, fra det erede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (S. Kruse). Jeg er noget angst ved at omtale et Forslag fra det erede Medlem, thi det er ikke mange Dage siden, at han ene stillede et Forslag op mod hele Finantsudvalget og fik Thinget til at følge sig, og jeg kan derfor ikke vide, om der ikke skulde existere en vis magnetisk Forbindelse imellem det erede Medlem og det høie Thing, i den Retning nemlig, at medens det høie Thing tiltrækkes af hans Forslag, frastødes Finantsudvalget af dem. Jeg skal imidlertid paa hele Finantsudvalgets Begne erklære, at man ikke ser sig i Stand til at gaa ind paa et Forslag af den Besskaffenhed. Det var jo meget ønskeligt, om Statskassen var af den Besskaffenhed, at Enhver, der søgte Erang til Noget, kunde fordrø denne Erang tilfredsstillende af Statskassen; men saalænge Forholdene hos os ikke endnu have naaet denne paradisiske Tilstand, saa længe tror jeg ikke, man ret vel vil kunne følge det meget erede Medlem.

Scavenius: Jeg skal tillade mig paa Mindretallets Begne at anbefale det høie Thing at vedtage Finantslovsforslaget saaledes, som det er kommet fra det andet Thing. Det andet Thing

har kun gjort 2 Endringer i Forslaget. Den ene angaar Tillæget til Skolelærerne. Naar dette Forslag, Nr. 48 til § 26, var stillet op her i Thinget tidligere, havde jeg for mit Bedkommende — og jeg tror, at flere af Mindretallets Medlemmer ere stillede som jeg — været en bestemt Modstander deraf. Dette Forslag er, som de Herrere ville se, fuldstændig stridende imod, hvad Mindretallet har udtalt i Finantsudvalgets Betænkning. Vi have udtalt, at vi ikke vilde finde det rigtigt, at der af Statskassen udrevedes Lønningstillæg til Skolelærerne, naar ikke Kommunerne kom til at dektage med deri. Vi have udtalt, at det først og fremmest maatte være Kommunernes egen Pligt at udrede, hvad der i saa Henseende er nødvendigt, og at der kun, naar det kunde paavises, at Kommunerne vare trængende eller overbebyrdede, var Grund for Staten til at træde til og hjælpe vedkommende Kommuner til at forbedre deres Skolelæreres Kaar. Nu har imidlertid Landsthinget indsat et Forslag, som i Principet — jeg ser ikke rettere — er overensstemmende med det Forslag, som Flertallet i dette Thing vedtog ved Finantslovens 3die Behandling, idet hint ligesom dette gaar ud paa, at Statskassen skal udrede Lønningstillæg til Skolelærerne, naar disse trænge dertil, men uden Hensyn til, om Kommunerne selv kunne, og altsaa burde udrede dem. Jeg er saaledes principmæssig imod dette Forslag, og det kan derfor for mig personlig ikke være nogen Sorg, om de erede Herrere ville udstemme det. Naar imidlertid Mindretallet trods dette anbefaler Thinget ikke at vedtage det Forslag, der er stillet af Flertallet, saa gjøre vi det kun, fordi det forekommer os, at det overfor Skolelærerne, efterat der nu engang gennem de Forhandlinger, der ere førte her i Aar, er givet dem en Udflugt til at faae en Forbedring i deres Kaar, ikke vilde være billigt fuldstændig at affjære dem den og sige: Nei, I kunne vente til næste Gang. Dette forekommer os at at ville være Synd, og derfor ville vi ikke være med til at stemme Landsthingets Forslag ud, hvor lidet vi end i og for sig føle os tilfredsstillende derved. Det andet Punkt, som Landsthinget — og her efter Regjeringens Forslag — har forandret, angaar Bevillingen til nyt Feltfyts. Dette Spørgsmaal har jo tidligere været underkastet en temmelig vidtloftig Forhandling her ved Finantslovens 3die Behandling. Det blev den Gang sagt, og er ogsaa sagt nu, at Forslaget er kommet for sent til os til, at det har været os muligt at gjøre os tilstrækkelig bekendt dermed og danne os en tilstrækkelig begrundet Mening derom. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Hvad for det Første det angaar, at Forslaget er kommet for sent til os, vil det jo være de Herrere bekendt, at Tanken om at anskaffe den Slags Kanoner, som her er Tale om, allerede har været bragt paa Bane ifjor, idet vi ifjor have givet en Bevilling til Anskaffelse af et Bæ-